

Şa'aban Ahmad Al-Dalou'nun Şahadetinin Birinci Yıl Dönümünde (2004–2024)

Filistin'deki kardeşlerimiz ve zulme karşı bizimle duran herkes,

bugün **Şa'aban Ahmad Al-Dalou**'nun şahadetinin birinci yılını anıyoruz; Gazze'nin bir evladı, Kur'an hafızı, zeki ve iyi kalpli bir genç. Şu anda bizimle olmalı, yirmi bir yaşını kutlamalıydı. Onun yetişkinliğe adım atışını, eğitimini, hayallerini kutlamalıydık. Bunun yerine yas tutmak için bir araya geliyoruz – çünkü o bizden zorla koparıldı, bu dünyayı kirleten en alçak suçlular tarafından hayattan alındı.

14 Ekim 2024 gecesi, El-Aksa Şehitler Hastanesi'nin üzerindeki gökyüzü alevlerle kızıla boyandı. Uluslararası hukuk altında sığınak bulunduğunu düşünen yerinden edilmiş ailelerin barındığı çadırlar bir fırına dönüştü. Bu çadırlardan birinde Şa'aban yatıyordu, yaralarından iyileşmeye çalışırken damardan serum alıyordu, annesi yanında oturuyordu. Saldırı, sığınaklarını bir ateş kafesine çevirdi. Babası alevlerin içine daldı, kendi bedeni yanarken çocukları dışarı çekti, ancak en büyük oğluna ulaşamadı. Kardeşi alev duvarını aşmaya çalıştı, ama geri çekildi. Ve alevler onu yutarken, Şa'aban'ın son eylemi korku değil, iman oldu: Parmaklarını kaldırarak Şahadet getirdi, Allah'ın birliğini ilan ederek O'na döndü. Annesi de alevlerin arasında sürünürken, bedeni kırılmış halde yanarak can verdi. Dört gün sonra, küçük kardeşi Abdurrahman da onlara şahadette katıldı.

Bunlar kaza değildi. Bunlar doğanın trajedileri değildi. Bunlar, evleri, okulları, camileri ve hastaneleri bombalayan ve sonra çocukların katledilmesini "meşru müdafaa" olarak adlandıran bir işgalin kasıtlı suçlarıydı. Şa'aban'ı hastane bahçesinde yaralı yatarken öldürdüler. Onun hayatını ve onunla birlikte tıp, mühendislik ve ailesine, halkına hizmet etme hayallerini çaldılar.

Ve o, sadece on dokuz kısa yılda bile ne kadar dolu bir hayat yaşadı. Şa'aban, çocukken Kur'an'ı ezberledi, ailesini gururla doldurdu. Okulda üstün başarı gösterdi, **Tevcihi sınavlarında %98** alarak tüm eğitim yollarının kapılarını açtı. Doktor olmayı hayal ediyordu, ancak yoksulluk bu kapıyı kapattığında, aynı bağlılıkla bilgisayar mühendisliği okudu. Savaş sırasında bile eğitiminden vazgeçmeyi reddetti – dronların ve mermilerin altında uzun mesafeler yürüyerek internet erişimi buldu, bombardımanların ortasında derslere bağlandı.

O sadece bir öğrenci değil, aynı zamanda görevine sadık bir evlattı. En büyük çocuk olarak ailesinin yüklerini taşıdı. Gazze'nin hastaneleri kan stokları tükendiğinde kan bağışladı. Arapça ve İngilizce çağrılar kaydederek dünyayı görmeye, dinlemeye, harekete geçmeye çağırdı. Şöyle dedi: *"Büyük hayaller kurardım, ama savaş onları yok etti, beni fiziksel ve zihinsel olarak hasta etti."* Ancak umutsuzluğunda bile hayal kurmaya devam etti – kendisi için değil, ailesi için, Gazze için, asla gelmeyen bir yarın için.

Kardeşi Muhammed onu “destekçim, arkadaşım, yoldaşım” olarak nitelendirdi. Annesi onu örnek oğlu olarak çağırdı. Toplumu için bir ilham kaynağıydı. Ve dünyadaki insanlar için, şahadetinden sonra bir sembol oldu. Son anlarının viral görüntüleri – bedeni alevler içinde, parmağı Şahadet’te kaldırılmış – milyonların vicdanını sarsdı. Hikâyesi parlamentolarda konuşuldu, gazetelerde yazıldı, kıtalarda dualarda fısıldandı. Gazze’den bir çocuk olan Şa’aban, insanlığın sessizliğinin aynası oldu.

Bir yıl geçti, ancak acı azalmadı. Aksine, yara derinleşti. Çünkü onsuz uyandığımız her gün, sadece onun yokluğunu değil, onu çalan zulmü de hatırlıyoruz. Onu şimdi yirmi bir yaşında, yetişkinliğe adım atarken, belki mezun olurken, belki nişanlanırken, belki yeni umutlar taşıırken görmeliydik. Bunun yerine, sadece annesi ve küçük kardeşiyle birlikte yattığı mezarı görüyoruz.

Yine de Şa’aban gitmedi. O, Rabb’inin katında yaşıyor, bizim göremediğimiz yollarla destekleniyor. Onun hatırası, unutmayı reddeden her kalpte, adalet için haykıran her seste, bombalara rağmen hâlâ hayal kuran Gazze’deki her çocukta yaşıyor.

Şehitlere Şan Olsun

Allah, Şa’aban’ın ruhuna, annesi Alaa’ya, küçük kardeşi Abdurrahman’a ve düşen herkese rahmet etsin. Onları, *Cennet-ül Firdevs*’te, peygamberlerin, doğruların, salihlerin ve şehitlerin yanında en yüksek mertebelere ulaştırsın. Yaşayanların kalplerini iyileştirsın ve onların fedakârlığını, bizi adalete ve özgürlüğe yönelten bir ışık yapsın.

“Allah yolunda öldürülenleri ölü sanma. Hayır, onlar Rableri katında diridirler ve rızıklandırılırlar.”

- Âl-i İmrân Suresi (3:169)

Şa’aban, seni unutmayacağız. Dünya gözlerini çevirse de, biz senin adını, gülüşünü, hayallerini taşıyoruz. Ateşle bizden koparıldın, ama senin ışığın, seni yutmaya çalışan karanlıktan daha parlak yanıyor.